

Reva i Kristi kropp

»Det är nog nu!«

Det är påsktid. Ännu en gång har kyrkan firat livets triumf över döden, förkunnat ljusets seger över mörkret och trotsigt ropat ut i den kalla senvinternatten ”Ja, han är sannerligen uppstånden!” Vad är väl påsken om inte hoppets högtid? Det galna hoppet att allt inte är meningslöst, att livet är buret och att vi alla är älskade över vårt förstånd, av en kärlek som går genom tid och rum.

Ändå känner jag mig allt annat än hoppfull just nu. Hur skulle jag kunna känna hopp, när samhället ser ut som det gör? När människor som söker skydd från krig och förföljelser avhumaniseras genom att reduceras till volymer och flöden. När fattiga EU-medborgare med lagstadgad rätt att vistas i landet misstänkliggörs för att de ber om pengar och det ropas på förbud mot tiggeri. När polisen skiljer ut människor i tunnelbanan enbart baserat på deras hud- och hårfärg i jakten på ”illegala”.

Jag känner mig inte alls hoppfull just nu. Jag känner vanmakt. Hur skulle jag kunna annat, efter att med en klump i halsen ha sett Uppdrag gransknings reportage om näthattat bara för att en kort tid senare få läsa att Janne Josefsson inför publik läxat upp Maria Sveland för att hon inte ”tar debatten”? Efter att ha läst om hur de våldtäktsdömda unga männen i Steubenville i USA får medias sympatier, medan offret blir fortsatt förnedrat på internet av alla dem som anser att hon hade sig själv att skylla, precis så som patriarkatets våldtäktskultur föreskriver? (På svenska stavas Steubenville Bjästa ...)

För en kort stund känner jag trots allt ett visst hopp när jag läser Jonas Hassen Khemiris önskan att justitieminister Beatrice Ask själv ska få uppleva rasismen in på skinnet, men hoppet byts mot förtvivlan när det strax därpå rapporteras om ambulanspersonal som ska ha förvägrat en ung man – som just hoppat ut genom fönstret – transport till sjukhus, med hänvisning till att han var flykting.

Nej, jag känner mig verkligen inte hoppfull just nu. Antifeminismen och rasismen, två sidor av samma mynt, sköljer över Sverige i våg efter våg. För varje dag som går flyttas positionerna fram. Normaliseras. Blir det gängse. De som säger ifrån tystas likt

Maria Sveland ner av rosenrasande sanningssägare (och sannings-ägare) som Janne Josefsson. De som vill förändra blir förlöjligade likt Behrang Miri när han i höstas fick löpa gatlopp i media för att han tyckte att grovt rasistiska nidsbilder inte passade på ett barnbibliotek.

Så vad har då allt detta med påsken att göra? Allt! Det har allt med påsken att göra. Allt med kyrkan att göra, om den inte vill förkrympas till en lydig nostalgiproducent i ”det var bättre förr”-retorikens tjänst, förpassad till en privat religiös sfär där den inte kan göra någon förargad.

Om kyrkan istället vill leva i påskens efterföljd, vill vara den Kristi kropp som med Guds hjälp upprättar och befriar, då räcker det inte med att vi står där och hojtar i påskaftonsnatten, hur härligt det än må kännas. Kyrkan måste vara en motkraft mot den ondskan som inte alls befinner sig i himlarymderna, utan här, just på denna plats, just i denna tid. Den banala ondskan, för att tala med Hannah Arendt, som förhindrade att migrationsminister Tobias Billströms prat om att ”blonda och blåögda” damer inte gömmer flyktingar, omedelbart ledde till hans avgång. Den ondskan som är de framflyttade positionernas ondskan, normaliseringens ondskan. Den kan inte kyrkan stillatigande acceptera utan att förlora både sin trovärdighet och sin själ.

Så hur ska vi ha det? Ska vi stillatigande se hur iskylan brer ut sig över samhället och gör allt större skillnad på människor och människor, samtidigt som kyrkan firar vidare i kyrkoårets upptrampade hjulspår, eller ska vi kanske försöka lyssna på vad det är vi själva säger i våra gudstjänster och predikningar? Att prata om att alla är älskade och lika mycket värda och så vidare, det är ju enkelt, men att leva så är inte lika enkelt. Det är jag den första att erkänna. Men vi är många och tillsammans kan vi vara starka, om vi bara samstämt börjar med att säga ifrån: ”Det är nog nu!”

PETER FORSBERG

